

Si haguéssim fet Feijóo president, tot això no passaria

Quan el meu partit va decidir votar a favor de la investidura de Pedro Sánchez com a primer ministre espanyol i permetre una altra legislatura amb un govern d'esquerres a Espanya era perfectament conscient d'algunes de les conseqüències negatives que això comportaria. Algunes d'elles les vaig anticipar als meus interlocutors polítics, que em miraven incrèduls.

No vaig haver d'esperar massa temps. El dilluns 6 de novembre de 2023 era el dia que inicialment havíem escollit fer públic a Brussel·les l'acord subscrit entre el meu partit i el PSOE que permetria la investidura de Pedro Sánchez. Aquell mateix dia, ni abans ni després, sinó justament aquell 6 de novembre, el jutge de l'Audiencia Nacional espanyola García-Castellón decideix investigar-me per un delictes de terrorisme. El cas en el qual ara se'm persegueix com a terrorista estava aturat des de feia uns anys; no s'havia procedit a cap diligència ni s'havia pres declaració a ningú de la suposada trama terrorista que va organitzar el 2019 les protestes ciutadanes contra la sentència del Tribunal Suprem espanyol que condemnava líders polítics i socials catalans a un conjunt de 100 anys de presó. El fet **que el jutge decidís despertar el cas el mateix dia que s'havia d'anunciar l'acord polític d'investidura no és una casualitat**, perquè des de fa anys se sap –i lamentablement s'accepta com a cosa inevitable-- que alguns magistrats coordinen les agendes judicials amb les polítiques.

Que García-Castellón és un jutge *extremadament amable* amb el PP ho descriu el seu currículum i també les seves decisions. La seva persecució contra Podemos i Pablo Iglesias per una suposada trama de finançament il·legal i blanqueig de capitals passarà a la història dels manuals de *lawfare*, també en el de la impunitat judicial per cometre abusos i convertir les dèries ideològiques i religioses personals en croades judicials per salvar Espanya de rojos i separatistes.

Durant les setmanes posteriors, el debat polític a Espanya es va tensar i crispar fins a nivells inimaginables. La investidura de Pedro Sánchez i la tramitació de la Llei d'Amnistia va desencadenar una dura reacció de la dreta i la ultradreta, amb manifestacions setmanals, assetjament a les seus del Partit Socialista i crides a la desobediència. Algunes d'aquestes manifestacions van ser violentes, i algunes d'aquelles crides eren clarament colpistes. La dreta europea va posar-se a disposició de l'estratègia del PP i va decidir involucrar el Parlament Europeu en el debat d'una llei *nacional* que encara s'havia d'aprovar, i convertir la compareixença de Pedro Sánchez, aleshores president de torn del Consell de la UE, en un espectacle vergonyós.

Tota aquesta reacció no es produeix per generació espontània. Quatre dies abans que el jutge García-Castellón decidís investigar-me com a *terrorista*, l'expresident espanyol José María Aznar feia un pronunciament en què la instigava sense complexos: **«Qui pugui parlar, que parli; qui pugui fer, que faci; el qui es pugui moure, que es mogui. Cadascú en la seva responsabilitat ha de ser conscient en la situació en què ens trobem»**. Aznar és el màxim referent de la veritable dreta poderosa espanyola. Vull dir la dreta econòmica, la judicial i la mediàtica. Les seves paraules van trobar resposta diligent en els tres fronts d'influència. García-Castellón va correspondre immediatament, la premsa conservadora va desencadenar una campanya ferotge mentre els representants empresarials –i de l'església també-- es continuaven mobilitzant contra el projecte de llei d'amnistia.

L'ofensiva encara s'havia d'agreujar. El dia 30 de gener passat, el Congrés espanyol havia de debatre i aprovar la llei d'amnistia. En una altra d'aquestes gens casuals coincidències d'agendes, un jutge de Barcelona, conegut per la seva animadversió al procés d'independència, decideix reactivar un cas que ja havia arxivat, i em pretén acusar del delictes de traïció a la pàtria per haver complotat amb espies russos ni més ni menys que la desestabilització de la Unió Europea. En qüestió de setmanes, he acumulat dos dels delictes més severament castigats del codi penal espanyol --terrorisme i altra traïció-- que en més de sis anys ningú no havia advertit. **Sis anys en què no han parat de vigilar-**

me, d'espïar-me i de perseguir-me, i només s'adonen que sóc un terrorista i traïdor a la pàtria precisament fa unes setmanes, coincidint amb un dels acords polítics més rellevants que s'han produït des de la mort de Franco.

La construcció del cas sobre l'anomenada trama russa guarda força similituds amb la construcció de la teoria de la conspiració en els atemptats de l'11M de Madrid. Durant anys –encara hi ha gent que ho pensa-- es va alimentar la idea que els atemptats havien estat obra d'ETA –el mateix José María Aznar va trucar a mitjans de comunicació per assegurar-ho, quan tots els indicis ja apuntaven al jihadisme-- amb la voluntat de perjudicar les expectatives electorals del PSOE i beneficiar les del PP. La quantitat de literatura periodística i suposats informes d'experts adreçada a sembrar el dubte sobre què havia passat realment va ser espectacular, colossal. Poques vegades s'han destinat a alimentar aquesta falsedat tantes hores de ràdio i televisió, tanta lletra impresa i tanta rumorologia en les xarxes socials de l'època com en aquella ocasió.

El *modus operandi* és el mateix. Es fabriquen conclusions a partir de fets que no tenen relació entre si. Es crea suficient versemblança perquè algú acabi comprant una mercaderia avariada i la posi en circulació degudament presentada com a investigació independent, i sempre hi ha un jutge al qual, també casualment, van a parar les causes. La bola es va fent gran, es va retroalimentant i es fa impossible d'aturar, fins que un dia punxi.

En aquesta estratègia s'ha arrossegat també un Parlament Europeu convertit cada dia més en una caixa de ressonància de les estratègies partidistes de les delegacions nacionals, enlloc de vetllar per la democràcia, els drets fonamentals, la igualtat entre tots els ciutadans de la Unió. **El PP espanyol ha aconseguit imposar els seus estàndards a la majoria conservadora europea, i és una notícia funesta per al futur de la Unió.** Però d'això ja tindrem temps de parlar-ne.

La lleugeresa amb què s'ha tractat tot l'afer rus és espantosa. Em preocupa profundament, perquè no veig una manera més eficaç per arribar als objectius de Putin de dividir i debilitar la UE que posar la credibilitat de les institucions europees al servei d'estratègies de destrucció d'adversaris polítics fent servir mètodes impropis d'una democràcia.

No ha existit cap trama russa ni cap connivència amb el règim de Putin, en cap sentit. Ningú no trobarà en les meves decisions, en les meves declaracions, llibres i conferències, votacions... res que es pugui interpretar en aquest sentit. Han passat prou anys i he llegit prou a Cioran i Kundera com perquè qui s'hagi pres la molèstia de saber la meva opinió sobre el règim de Putin –abans i ara-- n'hagi tret una conclusió inequívoca. Lamentablement, això demana un esforç massa gran que desmentiria el titular fàcil.

No tinc cap dubte que als països de la Unió Europa hi ha agents d'informació de molts països hostils, Rússia inclosa. Espero que també passi al revés. I tampoc no dubto que aquests agents recullen informació i que les cancelleries analitzen la situació política des de la seva perspectiva i els seus interessos. Desconec completament quina és l'estratègia russa en relació amb el conflicte històric que Catalunya té amb Espanya, més enllà de les seves declaracions oficials a favor de la unitat d'Espanya. Com també desconec la de la resta de països del món, més enllà també de dir el mateix que ha dit Rússia. Tanmateix, si mai algú de fora hagués pensat de fer-nos servir per erosionar la Unió Europea, hauria fracassat. No ha passat, i no deixariem mai que passés. El procés d'independència de Catalunya té unes arrels històriques i ve de molt lluny en el temps, però no en la geografia. Vull dir que no cal anar fins als Urals per trobar les raons que l'impulsen.

El que alimenta desencadena el procés d'independència de Catalunya no és cap potència enemiga. Els milions de persones que cada any s'han manifestat per demanar votar, no els han mogut els russos. Rere la reforma de l'estatut d'autonomia no hi havia els russos. Tampoc en el resultat de les votacions

a les eleccions catalanes que any rere any han donat la majoria independentista al Parlament de Catalunya han estat manipulades pels russos. Ni la tenacitat amb què les institucions i el poble de Catalunya vam organitzar el referèndum de l'1 d'octubre. Probablement a certs sectors de l'Espanya més nostàlgica i més orgullosa li convé més explicar que no els vam derrotar els catalans, gent normal, del carrer, degudament organitzada, sinó que de no haver estat pels espies russos infiltrats, Espanya hauria aturat el referèndum.

Em sap greu per als qui han comprat aquest relat, però les coses no han anat mai així.

Sabem molt de guerra bruta, i sabem que **qui més ha interferit en la democràcia espanyola han estat precisament la policia patriòtica, els jutges patriòtics i la corrupció sistèmica del PP**. Aquí el Parlament Europeu trobaria motius molt fonamentats per expressar profunda preocupació, perquè hi ha alguns dels seus diputats espanyols que hi tenen una gran responsabilitat. Hi ha qui té por i calla. N'hi ha que no ho hem fet ni ho farem, per més problemes que ens busquin. Els recomano l'article que ha publicat la periodista Elisa Beni a *Eldiario* avui, dia 8 de febrer, titulat «*Da bastante miedo*»; entendran quin sentiment hi ha ara mateix en diversos sectors de la societat espanyola, no necessàriament independentistes ni aliats. «Fa por –escriu Beni-- poder confiar tan poc en un sistema que és capaç de crear pinces jurídic-mediàtiques per forçar procediments per delictes inexistents o artificialment inflats. Això és el que em fa por a mi, i a tanta gent que sap encara que prefereixi no ficar-se en embolics».

Lluitaré per punxar aquesta bola indecent, i perquè totes les anomalies d'aquest procediment aflorin. Tant de bo el Parlament Europeu i Espanya puguin menar una investigació independent de veritat, amb relators que no tinguin interessos partidistes ni nacionals. Sense apriorismes ni prejudicis. Dubto que en siguin capaços, perquè aquí no interessa la veritat sinó el relat.

Hi ha una altra cosa de la qual estic completament convençut. Si el meu partit hagués permès la investidura del candidat del PP, Alberto Núñez Feijóo, o hagués impedit la de Pedro Sánchez, tot aquests espectacles s'haurien estalviat. I d'això també en parlarem quan toqui. Com en la «trama russa», tot se sabrà.

Carles Puigdemont i Casamajó